

Komisja uważa, że przepisy te zezwalają organom administracji publicznej na udzielanie, w sposób bezpośredni i bez zastosowania jakiegokolwiek procedury zapewniającej konkurencję, nowych zamówień na usługi i dostawy, które zostają w ten sposób powierzone w trybie niezgodnym z prawem wspólnotowym. Jej zdaniem mamy tu do czynienia z naruszeniem zasad leżących u podstaw dyrektyw 92/50/EWG i 93/36/EWG odpowiednio w dziedzinie zamówień publicznych na usługi i na dostawy. Nadto przepisy te pozostają w sprzeczności z zasadami niedyskryminacji i przejrzystości, które służą zapewnieniu swobody przedsiębiorczości i świadczenia usług, o których mowa w art. 43 i 49 Traktatu WE.

(¹) Dz.U. L 209 z 24.7.1992, str. 1.

(²) Dz.U. L 199 z 9.8.1993, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-136/05)

(2005/C 115/29)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 22 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Enrica Traversę i Denisa Martina, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie podejmując środków, zapewniających wykonanie wyroku Trybunału z dnia 6 marca 2003 r. w sprawie C-478/01, dotyczącego obowiązku obrania przez rzeczników patentowych za swoje miejsce zamieszkania w czasie świadczenia usług miejsca zamieszkania pełnomocnika, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 49 oraz art. 10 WE,
- zasądzenie od Wielkiego Księstwa Luksemburga wpłacenia na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 9100 EUR za każdy dzień opóźnienia w wykonaniu wyroku w sprawie C-478/01, począwszy od dnia

ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia wykonania wyroku wydanego w sprawie C-478/01,

- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W wyroku z dnia 6 marca 2003 r. w sprawie C-478/01 Trybunał orzekł, że:

„Biorąc pod uwagę obowiązek obrania przez rzeczników patentowych za swoje miejsce zamieszkania w czasie świadczenia usług miejsca zamieszkania pełnomocnika oraz uwzględniając fakt, że rząd luksemburski nie przedstawił informacji w przedmiocie szczegółowych warunków stosowania art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 1992 r., zmieniającej system patentowy oraz art. 19 i 20 ustawy z dnia 28 grudnia 1988 r. regulującej dostęp do zawodów rzemieślnika, handlowca, przemysłowca oraz niektórych wolnych zawodów, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą odpowiednio na mocy art. 49 oraz art. 10 WE.”

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 228 WE, Komisja pismem z dnia 19 grudnia 2003 r., przypomniała Wielkiemu Księstwu Luksemburga o konieczności zastosowania się do obowiązków wynikających z wyroku w sprawie C-478/01 oraz wezwała to państwo do przedstawienia uwag w terminie dwóch miesięcy.

Ponieważ pismo to pozostało bez odpowiedzi, Komisja pismem z dnia 9 lipca 2004 r. przedstawiła władzom luksemburskim uzasadnioną opinię.

Uzasadniona opinia pozostała również bez odpowiedzi.

Skoro władze luksemburskie nie udzieliły odpowiedzi ani na przedstawione im przez Komisję wezwanie do usunięcia uchybienia, ani na uzasadnioną opinię, w sposób oczywisty wynika z tego, że nie podjęły one dotychczas środków koniecznych do zastosowania się do wyroku w sprawie C-478/01.

Zgodnie z art. 228 ust. 1 akapit drugi, zdanie drugie WE, Komisja w skardze wskazuje wysokość ryczałtu lub okresowej kary pieniężnej do zapłacenia przez dane Państwo Członkowskie, jaką uzna za odpowiednią do okoliczności.

W tym przypadku Komisja uznaje, że okresowa kara pieniężna w wysokości 9100 EUR za dzień odpowiada ciężarowi i okresowi trwania naruszenia oraz uwzględnia potrzebę nadania karze charakteru odstraszcjącego.